

* Beste Heeren Groenewoudseweg 102, Weest Gegroet;

* Lieve Daames dier genoemde Heeren, weest eveneens - enthousiast - gegroet en doet - zijdens uw veelvuldige aanwezigheid te Tilburg op 9/6 - (hoewel niet expliciet uitgenodigd) nadrukkelijk & emancipatief Kont van Uw Bestaan door uw eigenstandige Komst, immers wetende dat uw Man (inmiddels vaak een beklagenswaardige, soms sterk buikige en door ouderdomsvlekken gestempelde, dan wel broodmagere bejaarde die het zonder Uw onbaatzuchtige inspanningen zijdens vele decennia nooit zo ver zoude hebben gebracht, maar zich in toenemende mate als de zeikert die hij eigenlijk altijd al was manifesteert) ... (deze zin klopt niet);

* En vooral: Beste Guus & Lieve Josette - als beoogd, aanstaand gastgezin - in het bijzonder ...

Ach, hadde ik 17 vriendinnen, ik zoude hen alle 17 (onuitgenodigd) in een gehuurd VW-busje met aanhanger naar Tilburg medevoeren (en Josette om praktische inkoop- en voorbereidingsredenen uiteraard ruim tevoren informeren).

Gaarne meld ik u overigens dat ik met Sjaak (recentelijk per fiets vanuit Gouda hier in Krimpen zijdens ijdel gesnap en een copieuze lunch)

heb afgesproken dat ik hem op vrijdag 9 juni a.s 'haal en breng'.

Zulks impliceert dat ik dus niet naar Dordrecht zal rijden qua het tot Tilburg bevorderen van Fred!

Een schone taak voor Paul, die daarin is geverseerd en die daar inmiddels mee heeft ingestemd.

* Josette gaf al eerder hóóg op over de door haar Guus bereikte graad van perfectie qua de zgn. Zuid-Afrikaanse 'braai'; een kwaliteitsproeve daarvan zie ik dan ook met méér dan belangstelling op 9/6 tegemoet.

Uiteraard ben ik gaarne bereid in de kosten daarvan - uiteraard naar rato - bij te dragen!

Maar - volledigheidshalve - is het voor u allen wellicht verstandig om geheel van deelname aan deze reünie af te zien, zeker wanneer tot het gastgezin nog 'een hont' behoort.

Ik citeer ter adstructie uit het **Tilburgs Dagblad**:

“Tilburg, 10 juni 2017

(van onze speciale correspondent)

Reünie Eindigt in Drama

Gisterenmiddag vond er aan de Hoevenseweg in onze mooie gemeente een verschrikkelijk drama plaats, waarover ongetwijfeld nog lang zal

worden nagepraat.

Ten huize van (de emeritus hoogleraar) prof. dr. G. (Guus, voor intimi, red.) van Heck - inmiddels kunstschilder - aan de Hoevenseweg had

zich een aantal hoogbejaarde academici (deels met hunzelve of bevriende, familierechtelijk alternatieve daames) verzameld zijdens een jaarlijkse reünie (van oudbewoners van een studentenflat te Nijmegen uit de vorige eeuw, red.).

De stemming onder de zeer geleerde gasten bleek van meet af aan lichtelijk gespannen, mede n.a.v. een door één van de reünisten - aan deze samenkomst voorafgaande - verzonden email, waarin derzelver schrijver - de rustend jurist René. J. H. - zich nogal ongenueanceerd

uitte over een tot het (destijds?) huishouden van het gastgezin deel uitmakende hont.

Wij citeren (sans prejudice) uit deze, door onze redactie anoniem ontvangen, mail:

“ Gods schepping bevat nog wel eens een weeffoutje, en het verschijnsel ‘hont’ is daarvan een een pregnant voorbeeld, dat - ik bedoel daar niets onaardigs mee - helaas ook zijn weerslag heeft op het karakter en de geestelijke ontwikkeling van de eigenaren van het desbetreffende schepsel.

Het ontgaat mij nog steeds volledig wat er zo leuk aan is om - als mensch zijnde - een ander (gedomesticeerd) levend wezen (i.c. 'een hont')

aan een lederen riempje - verbonden aan een soort geautomatiseerd, 20 meter lijnvoerend molentje - met zich mede te voeren, het arme dier ongevraagd vermoeiende met licht fascistoïde kreten als "gaat áf!", "zit!" (respectievelijk "lig"!), dan wel "aan den voet!".

Ik bedoel: men behoeft toch geen psycholoog te zijn om in te zien dat er hier(bij) sprake is van - vooral door de Roomsche Kerkfabriek toegejuichte - gesublimeerde machtsverhoudingen (God tot mensch, mensch tot dier, ik leg het (vele schakels veronachtzamende) voor de leken onder u maar ff uit) ...

Meestentijds stuit deze visie op ernstig onbegrip; zwaar geïrriteerd hanteren de door (overigens strafrechtelijk verboden) praktiserende dierenliefde gedreven eigenaren ener hont licht irrelevante rechtvaardigingen voor hun stuitende aberraties, vaak samengevat in de onnozele mededeling: "Hij (ook als het een 'zij' is) doet niks!".

Neen, dat zou er – Godverdomme - (na ongestuurd toeganggeblaf en minstens één minuut stuitend kruissnuffelen, waaraan men zich ter instandhouding der kroonjuwelen noodgedwongen onderwerpt) ook nog eens bij moeten komen ..!"

Ik bedoel: mocht de vrouw des huizes interesse in mijn kruishout hebben – quod non, er is (houtwormstekkerig) nog slechts sprake van wat de Belgen 'zagemeel' noemen! – dan zou ik daar nog mee kunnen leven, maar ik weiger al vele jaren mij door een onwelriekend dier éézijdig te laten besnuiven ..."

En zo raast bedoelde scribeur nog een tijdje door, doch wij onthouden de lezers zijn verdere, stuitende taal ...

Hoewel de juiste toedracht van het dramatisch gebeuren aan de Hoevenselaan nog door de nijvere Tilburgse recherche wordt onderzocht, is inmiddels wel duidelijk dat de gemoederen - mede gevoed door overmatig drankgebruik - qua geciteerde mail snel hóóg op liepen, waarbij

er al dra twee kampen ontstonden: vertoornde liefhebbers van het specimen 'hont' en begripvolle aanhangers van het specimen 'poes'. Neutralen mengden zich (qua keuze 'verliefdheden uit het Groenewoudse verleden uitspelend?') ook in de – vooreerst nog - woordenstrijd.

In het daaropvolgend twistgesprek namen de standpunten echter steeds extremer vormen aan en werd er al snel dreigende taal geuit.

"Dat gaat niet goed!" meende een - zwaar geëmotioneerde - buurman (die anoniem wenst te blijven, red.), desgevraagd.

"Ik was het gras (handmatig, red.) aan het maaien en ik vernam een sterk oplaaierend, weinig wetenschappelijke discours in de hof der geburen..

Honten tegen poezen, ik weet niet hoe ik dat anders moet duiden. ... Op een gegeven moment ging men elkaar ook fysiek te lijf, daarbij stuitend

misbruik makende van het door de gastvrouw zijdens de beoogde braai reeds welwillend voorziene bestek.

Ik stond verstijfd in de scheidingshaag ("Daar staat hij wel vaker als mijn vrouw ligt te zonnen...", meende de gastheer, maar dit ter zijde ...)

en kon alleen nog maar denken hoe ik mijn zeer recent bij de Gamma met aanzienlijke korting aangeschafte grasmaaier zonder beschadigingen

aan het handgemeen zoude kunnen onttrekken." Ook een keuze, meent uw verslaggever ...

Inmiddels belden opgeschrikte voorbijgangers qua verstoring der openbare orde de politie en werd er al snel groot alarm geslagen, terwijl er ook een zgn. 'NL-alert' werd verzonden ("sluit ramen en deuren en wacht de nadere berichten der autoriteiten af ...").

Met getrokken dienstwapens - een terroristische aanslag werd immers niet uitgesloten - betraden de dienaren van Hermandad - op alles voorbereid - de plaats des onheils.

"Wij troffen een welhaast apocalyptisch tafereel aan ...", meende een der plaatselijke koddebeiers. "Één der gasten wankelde met een vork in zijn (linker-, red.) oog licht stuurloos over het onderhavige erf; een andere droeg een koddig bijltje in zijn schedel en weer een andere gast zocht - luide: "kom bij het baasje" roepende - naar door hem toch ernstig gemiste onderdelen van zijn fysieke lichaam."

Het tot dit alles aanleiding gevende hont smikkelde - zich van geen kwaad bewust - inmiddels gretig van blootliggende, deels malse dijen en andere weke delen. *“Hun nieren proevende ...”* citeren wij (in dit kader beschroomd) een gladglibberige D66 voorman. Ook lokale roeken & raven stortten zich in duikvlucht op de stoffelijke resten, waarbij zij zich vooral aan de ogen der bezwekenen te buiten gingen. Voorwaar, alles bijeen een wat slordig schouwspel ...

Inmiddels reden ambulances met gillende sirenes af en aan, terwijl de plaatselijke bevolking werd opgeroepen om onverwijd bloed te geven ...

Een nekklem bleek niet meer nodig; diverse reüniegangers wentelden zich in eigen of andermans lichaamssappen en de stoffelijke resten van de aanstichter van dit alles blakerden - qua onverzadigd lichaamsvet zacht sissend - op des gastheers kolengestookte braai, waarvan hij door medewerkers van het Nederlands Forensisch Instituut (de bekende ‘mannen in witte pakken’) - onderwijl onderwerp van managementsproblemen - omzichtig diende te worden afgeschraapt.

Dit alles - nogmaals - tot grote vreugde van het litigieuze hont, hetwelk zich (inmiddels in gezelschap van bebuurde (dan wel dak- en thuis-

loze) soortgenoten) gretig aan de stoffelijke resten (rosé tot medium gegaard) hunner ultieme criticus te buiten ging.

Met welgemikte schoppen (zijdens hun deugdelijk dienstshoetel met stalen neuzen) werd het gebroed van de pd (plaats delict, red.) verjaagd

(hetgeen de overledene ongetwijfeld gaarne zou hebben aanschouwd).

“Dit was niet helemaal de bedoeling van ons treffen ...” meende de zwaar aangeslagen en uit menig wonde bloedende gastheer, met onwelriekend weggeschroeiende baard een Germanisme niet schuwend: *“... Volgende keer doen we het anders!”*

Uw verslaggever meent echter dat dit wel eens de láátste reünie van de oud-bewoners van de Groenewoudseweg 102 zoude kunnen zijn.”

Tot zo ver dit bericht; men zij dus gewaarschouwd!

Maar wellicht loopt alles op 9/6 anders ...

In dat beoogde kader groet ik u allen - Heeren en vooral Daames (u kent mijn sexuele voorkeur) - recht hartelijk,

René.

ps: Inmiddels bereikte mij de onnozele vraag of ik “... niks beters te doen heb?”.

Neen!

R.